

εξάγεται από τὰ λιμάνια της σιτάρι τοῦ Καναδά, ὅταν τὰ λιμάνια τοῦ Καναδά εἶναι παγωμένα.

Ἐξὸν ποῦ τὸ ἐμπόριο τῶν αὐτόνομων προστατευ-
τικῶν ἀποικιῶν εἶναι πολὺ μικρὸ, πολλὰ ἀπ' ὅσα εἰ-
σάγουν ἀδύνατον νὰ γίνονται στὴν Ἀγγλίαν. Ὅταν
ἀφαιρέσης αὐτὰ, τὸ ποτὶ ἐξαγωγῆς ποῦ ἴσως κερδι-
σῇ ἡ Ἀγγλία δὲν εἶναι παρὰ μικροσκοπικὸ μέρος ὅ-
λης τῆς ἐξαγωγῆς της. Ἡ προτίμησις ποῦ θὰ τῆς
δώσουν οἱ ἀποικίες δὲν ὠφελεῖ, ἀφοῦ σκοπὸς τους εἶ-
ναι πάντα νὰ προστατεύουν τὴς βιομηχανίας τους.
Τὶ ἀξίζει λ. χ. ἡ προτίμησις ποῦ τῆς ἔδωκε τὸ Κα-
ναδά, ἀφοῦ ὁ ἐκεῖ βιομήχανος προστατεύεται ἀκόμα
κατὰ 24 τὰ ἑκατὸ ἀπὸ δασμοὺς εἰσαγωγῆς. Ὁ ἀν-
τίπαλος τοῦ Ἀγγλοῦ στὶς ἀποικιακὰς ἀγορὰς δὲν
εἶναι τόσο ὁ ξένος ὅσο ὁ ἐντόπιος βιομήχανος. Κα-
θ' αὐτὸ σκοπὸς κάθε προστατευτικῆς ἀποικίας δὲν εἶ-
ναι μονάχα νὰ γίνῃ μιὰ μέρξ ἀνεξάρτητη κατὰ ξένης
βιομηχανίας, παρὰ καὶ νὰ ἐξάγῃ ἡ ἴδια δικὰ της βιο-
μηχανήματα. Καὶ νὰ μεγαλώσῃ λοιπὸν τώρα ὁ Ἀγ-
γλος βιομήχανος τὴν δουλειὰ του μετὰ τὴς ἀποικίας,
θὰ νικηθῇ, ὅμως στὸ τέλος, ἀπὸ τὸ συναγωνισμὸ τοῦ
προστατευμένου ἀντιπάλου του. Θὰ χάσῃ λοιπὸν ἡ
Ἀγγλία ξενικὸ ἐμπόριο, διότι νὰ κερδίσῃ ἀποικιακῶς,
καὶ θὰ φορολογῇ ὡς τόσο τὴν θροφή της χάρις στὶς
ἀποικίες της.

M

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

Κωστή Παλαμᾶ «ΓΡΑΜΜΑΤΑ»—Ἀθήνα 1904

Γιατὶ τὸ βίβρισε τὸ καινούργιο βιβλίον τοῦ ὁ κ. Πα-
λαμᾶς «Γραμματα», μᾶς τὸ λέει στὸν πρόλογόν του ὁ
δῖος : «Γιὰ τὰ γράμματα μιλάει καὶ μόνο γιὰ τὰ γράμ-
ματα» γιὰ τὰ γράμματα, ποῦ ὠραῖα εἶναι, καὶ γιὰ κείνα
ποῦ θέλουμε νὰ πείσουμε γιὰ ὠραῖα γιὰ τὰ γράμματα,
ποτὰμι τῆς ὁμορφίης, ποῦ πηγάζοντας ἀπὸ τὴν ἀλήθεια,
λύονται πρὸς τὴν θάλασσαν τοῦ ἀγαθοῦ. Ὁ κ. Παλαμᾶς
ἐβλήθη ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν καὶ μᾶς κάνουν νὰ νοιώσουμε
τὸ ἀγαθόν, ὅπου θέλησεν ὁ κ. Παλαμᾶς νὰ τὸ
ἀναζητήσῃ καὶ φωτεινὰ νὰ τὸ ἐκπλῶσει μπρὸς στή σκέψιν
μας. Μὲ λαχτάρα καὶ μ' ἐνθουσιασμὸ πρέπει νὰ τὰ δια-
βάσῃς προπάντων οἱ νέοι, ὅσοι τὴν ἀλήθειαν ἀποθυμοῦν
νὰ γνωρίσουν καὶ μ' αὐτὴ συντροφισμένοι νὰ τραβήξουν
τὸ δρόμον, ποῦ σίγουρος καὶ λαμπρὸς τοὺς ἀνοίγεται.

Εἶναι τὸ πρῶτον βιβλίον καθάριας καὶ μελετημένης κρι-
τικῆς, ποῦ ἀποχτάει ἡ φιλολογία μας, βγαλμένο ἀπὸ τὰ
χρυσόπλάτα τοῦ ἑσπερίου νοῦ καὶ ἀπὸ τὴν λαχτάραν
νὰ διακαλῇ καὶ στὴ χώρα μας, ὅτι μονάχα τὸ αἶσθημα
τῆς ὁμορφίης ἅμα νοιώσουμε, θὰ δοῦμε νὰ μᾶς ζυγώνει

ἡ μεγάλη καὶ ἀληθινὴ Τέχνη. Δάσκαλος ψυχολόγος καὶ
προσεχτικὸς στὴ διδασχὴν τοῦ γίνεσθαι ὁ κ. Παλαμᾶς
νὰ γενιέ, ποῦ πρέπει νὰ τὸν ἀκούσῃς σ' ὅσα τῆς λέει τὸ
δυνάμειμα τοῦ νοῦ καὶ τὸ ἐστέρωμα τῆς κρίσεως βάνει
σκοπὸ τῆς διδασχῆς του καὶ ἡ μέθοδός του δὲν εἶναι τέτοια,
ποῦ νὰ μείνῃ ἀκαρπῆ· δείχνει τ' ἀπλὰ καὶ μεγάλα
χωρὶς νὰ πελαγόνει σὲ μεταφυσικὰ καὶ δυσκολονόητα ζη-
τήματα—γιὰ νὰ κάνει τάχατις τὸ βαθὺ κριτικὸ καὶ τὸ
φιλόσοφον ζήτησιν—αἰμένει σὲ κείνα, ποῦ περισσότερο ἀπὸ
καθετὶ ἄλλο μᾶς χρειάζονται σήμερις ν' ἀκούσῃς καὶ
νὰ μάθῃς. Κ' ἔτσι καταστάει σωστὸς φιλόσοφος κριτι-
κός. Δὲ ζήτησε νὰ μᾶς πολυλογῇ γιὰ τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν
Τέχνην—μὰνία τῶν ἀδυνάτων νὰ πλάσουν κατὰ ἀλη-
θειὰν—παρὰ φροντισμένα καὶ μελετημένα μᾶς μιλάει γιὰ
κείνα ποῦ θέλει καὶ ποῦ μπορεῖ νὰ νοιώσῃ καὶ νὰ τὰ χα-
νέψῃ ἡ Ῥωμαϊκὴ ψυχὴ μας. Κι' ὅπου καταπίνει νὰ εἰ-
πῇ γιὰ τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν Τέχνην, ὅπως στὸν
«Πρόλογόν» του, στὴν «Ἠθικὴ τοῦ θεατροῦ» καὶ στὴ
βαθυστάχαστη μελέτη τοῦ αἰ Κριτικῆ καὶ ὁ Σολωμός»
μᾶς τὸ λέει στρωτὰ, φωτεινὰ μετὰ καθάρια κρίση.

Ἐνα κομμάτι μὲς ἀπὸ τὰ πολλὰ τοῦ καινούργιου
βιβλίου τοῦ κ. Παλαμᾶ ξεχωρίζει πρὸς πολλὰ τὴν ἀξίαν του
καὶ μᾶς δείχνει πρὸς ζωντανὰ ποῦ εἶναι ἡ ἀρχὴ τοῦ συγγρα-
φεῖ καὶ καταποῦ βλέπει τὸ κομμάτι αὐτὸ εἶναι «τὸ Μύ-
θιστορῆμα τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς». «Ἡθελα, μ' ὅσο
ἐνθουσιασμὸ γράφει ὁ κ. Παλαμᾶς γιὰ «τὸν νεῖρον τοῦ
Γαννίρη», τὸ ρομάντιστον τοῦ μεγάλου μας δάσκαλου Ψυ-
χάρη, μὲ τὸν ἴδιον νὰ μπορούσῃς καὶ ἐγὼ νὰ γράψω γιὰ
τὴν κριτικὴ αὐτοῦ, ποῦ τὸν ἐννοίωσες πρὸς βαθὺ ἀπὸ
δλους. Ἐδῶ μᾶς δείχνει ὁ κ. Παλαμᾶς ποῖο εἶναι τὸ κή-
ρυγμά του, ποῦ θέλει νὰ γυρίσῃ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς
τοὺς οἱ νοῖοι τῆς πατρίδας τοῦ γιὰ νὰ ἰδοῦν τὴν πηγὴν τῆς
ἀλήθειας καὶ τῆς ὁμορφίης καὶ νὰ πρὶν ἀπ' αὐτὴ. Ὡς
πὼς σὲ συνεπαίρνει τὸ κομμάτι αὐτὸ καὶ σὲ κάνει θέλον-
τας καὶ μὴ νὰ διαβάσεις καὶ νὰ ξαναδιαβάσεις «τὸν νεῖρον
τοῦ Γαννίρη»! Μὰ τί ἄλλο εἶναι τὸ ἔργο τοῦ ἀληθινοῦ
κριτικοῦ παρὰ νὰ ξεδιπλῶναι τὴν κρυμμένη ἀλήθειαν καὶ
νὰ σὲ συνεπαίρνει γιὰ νὰ γνωρίσεις μὲ σὺ νὰ ἰδῇς τὴν ζωὴν;

Τὰ «Γραμματα» θὰ χρειαστοῦν μιὰ μέρα καὶ ὅταν
ἀπαραίτητον βοήθημα σὲ κείνον, ποῦ μ' ὅδῃο τὴν ἀλή-
θειαν θὰ γράφῃ τὴν ἱστορίαν τῆς σημερινῆς φιλολογίας
μας. Ὁ «Πρόλογος» τὸ «Θαμποχαράμα» μῆς ψυχῆς
ὁ «Ἰουλιὸς Τυπαλδὸς» πρὸς πολλὰ ἀπὸ τὰ ἄλλα κομμάτια
εἶναι καθρέφτης πιστὸς τῆς φιλολογίας μῆς ἐποχῆς, ποῦ
ἡ μοῖρὰ τῆς μελαγχολίας μᾶς γεννᾷ. Μᾶς τὴν ἐσκεπάζει
τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ὁ κ. Παλαμᾶς ὡς κριτικὸς δίκιος, μὰ
ποῦ καὶ ὁ πόνος τὸν δαγκάνει γιὰ τὸ πῶς πῶς μείνουμε
στὸ δρόμον τῆς ἀλήθειας. Ὅμως καὶ πόσες ἐλπίδες δὲν
κάνει νὰ φερῶμεν μὲς μας. Κ' ἔδῶ εἶναι ὁ κριτικὸς ὁ
πλάστης καὶ ἑξανειωτὴς τῶν ψυχῶν.

Ποιητὴς ὅσο καὶ κριτικὸς ὁ κ. Παλαμᾶς ζητάει καὶ
τὴ μετρικὴ τῆς σημερινῆς ποιήσεως καὶ ἀνοίγει καινούρ-
γους δρόμους γιὰ τοὺς ποιητὰς ποῦ νοιώθουν τί θὰ εἴπῃς
ρυθμὸς, ξεδιπλῶναι μπροστὰ τοὺς κάποια μουσικὰ τῆς ψυ-
χωμένης καὶ ψυχολογημένης μουσικῆς. Καὶ γράφει, ὡς
ὠραῖα σύμβολον γιὰ ἕνα ἄλλο ζήτημα, τὴ μελέτη αἰῶν

τὸν ὑποδέχτηκαν τὸ δεκαπεντασάββατον, ποῦ πρέπει
μὲ ξεχωριστὴ προσοχὴ νὰ διαβάσῃς.

Δὲ μπορούσες στὰ «Γραμματα» ὁ κ. Παλαμᾶς παρὰ νὰ
μιλήσῃ καὶ γιὰ τὸ μοναδικὸ ζήτημα τοῦ καιροῦ μας γιὰ
τὴ γλώσσαν. Εἶναι σήμερις τὰ πράγματα τέτοια, ποῦ ὁ ἀλη-
θινὸς καλλιτέχνης τοῦ λόγου θὰ σταματήσει μπρὸς σ'
αὐτό. Καὶ δὲν τὸ ξεχώρισε ἀπὸ τὰ ἄλλα θέματα ποῦ ἐξου-
λίγει ψυχολογοῦσε πρῶτον τὸ τί θὰ γράφῃ καὶ σοφὰ καὶ
σωστὰ ἔδωκε τὸ ζήτημα τῆς γλώσσας μὲ τὰ ἄλλα καὶ εἶπε
τις ἀλήθειαι τοὺς ἀνίκητους. Γλῶσσα καὶ Τέχνη συντρό-
φισμένα. Γλῶσσα καὶ ὁμορφία σφικτοδεμένα. Γλῶσσα καὶ
ζωὴ ἀδερφωμένα. Δὲ μιλάει σὰ γλωσσολόγος. Λογιῖνος
γίνεται. Ἡ καλύτερα μιλάει σὰ ποιητὴς, ποῦ εἶναι. Τὰ
ὅσα λέει παντοῦ στὸ βιβλίον τοῦ γιὰ τὴ γλώσσαν εἶναι ἡ
ποίησις τῆς γλωσσολογικῆς ἐπιστήμης ὅπως ποίησις εἶναι
καὶ ὁ τρόπος ποῦ γράφει.

Μὰ δὲν ἔχουν κανένα ψεγάδι τὰ «Γράμματα» καὶ δὲν
παίρνουν συζήτησιν οἱ ἰδέαι καὶ οἱ γνώμαι ποῦ ἐκεῖ μέτῃ
εἶναι πλούσια σκορπισμένες. Δὲν ἔχει σὲ μερικὰ πράγματα
τις ἀδυναμίας του; Δύσκολη ἡ ἀπόκρισις, μὰ καὶ πρὶν
σκεπτῶ τὴν δυσκολίαν εἶχα στὸ νοῦ μου κάποιοι σημερινοὶ
Γάλλοι τεχνικροί τὰ λόγια : «κρίνοντας τοὺς ἄλλους ὁ
ἄνθρωπος τις πρὸς πολλὰς φορὰς γελιέται καὶ κάνει πολλὰ
λάθια.» Γι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ δὲν κρίνω μονάχα τὴν γὰρ μου
καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸν μου γιὰ τὰ «Γραμματα» φανερόν.
Μὰ τὰ ἴδια λόγια τοῦ Γάλλου ἂς ἔχουν στὸ νοῦ τους καὶ
ὅσοι θὰ θελήσουν νὰ εἰποῦν, πῶς τὸ βιβλίον τοῦ κ. Πα-
λαμᾶ δὲν εἶναι φωτεινὸς ὁδηγὸς ποῦ φέρνει στὸ λουλου-
δισμένο περιβάλλον τῆς ὁμορφίης, τῆς ἀλήθειας, τῆς ζωῆς.

ΗΛΙΑΣ Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΑΝΣ

Η ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΩΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΩΝ ΑΤΤΙΚΗΣ

Εἰδοποιεῖ ὅτι,

Ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου τίθεται εἰς χρῆσιν τὸ ἐκπαι-
νητικὸν ἐπὶ τῶν γραμμῶν Κηφισίας καὶ Λαυρίου
ἔχον ὡς ἀκολουθῶς: Ἐξ Ἀθηνῶν διὰ Κηφισίαν II. M.
5.30,—7.30,—9.30,—11.45,—M. M. 2, 3, 4,
6, 8.

Ἐκ Κηφισίας δι' Ἀθηνῶν II. M. 6.40,—8.40,
—10.40,—M. M. 1.15,—3.10,—5.10,—6.10,
—7.10,—9.10.

Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς προσηρτίζονται:

Ἐξ Ἀθηνῶν διὰ Κηφισίαν II. M. 10.30—M. M.
5,—7,—9.

Ἐκ Κηφισίας δι' Ἀθηνῶν II. M. 11.50 M.M.
4.10—8.10—10.10.

Γραμμὴ Λαυρίου

Ἐξ Ἀθηνῶν διὰ Λαύριον II. M. 8.15,—M. M.
3.50.

Ἐκ Λαυρίου δι' Ἀθηνῶν II. M. 6.40,—M. M.
4.15.

Ἀθήνησι 30 Μαρτίου 1904

(Ἐκ τοῦ γραφείου)

σαν. Καὶ γι' αὐτὸ ἀδιάκοπα ἦσαν τὰ φίλια καὶ τ'
ἀγκαλιάσματα σφιχτὰ σὰ νὰ ἦσαν κολλημένοι καὶ ἡ-
ταν τὰ φίλια φοβισμένα καὶ τ' ἀγκαλιάσματα λυπη-
μένα, σὰ νὰ ἦσαν ἐξῆς τὴν ὥρην ὁ ἀφέντης ἡ μπορούσε νὰ
τοὺς ἰδεῖ.

Εἶ. Μὰ κοντὰ στὰ ἄλλα τοὺς βρῆκε καὶ μιὰ τέτοια
σύχυσιν. Ἦσαν κάποιοι Λάμπης, βοϊδολάτης, κακὸς
ἄνθρωπος, ποῦ καὶ αὐτὸς ζητοῦσε τὴν Χλόην γιὰ γυναι-
κα ἀπὸ τὸ Δρύαντα καὶ ὡς τὰ τώρα χάρισματὰ πολλὰ
τοῦχε δώσει γιὰ νὰ πετύχῃ τὸ γάμον ἅμα λοιπὸν ἐν-
νοίωσεν ὅτι, ἂν δώσει τὴν ἀδελφὴν τὸ ἀφεντικόν, θὰ τὴν
πάρει ὁ Δάφνης, ζητοῦσε τρόπον ποῦ νὰ θυμώσει μ' αὐ-
τοὺς ὁ ἀφέντης καὶ ξέροντας ὅτι αὐτοὺς ἀγαποῦσε πολὺ
τὸ περιβόλι, σκέφτηκε νὰ τὸ χαλάσῃ ὅσο μπορούσε πε-
ρισσότερον καὶ νὰ τὸ ρημάξῃ. Μὰ ἂν ἐκοθε τὰ δέντρα
θὰ πιανόταν ἀπὸ τὸ χτύπον γιὰ τοῦτο ἔβαλε στὸ νοῦ
τοῦ τὰ λουλούδια νὰ χαλάσῃ. Ἀφοῦ λοιπὸν φύλαξε τὴν
νύχταν καὶ πῆδησε τὸ φράχτην, ἀλλὰ ξεριζώσας, ἀλλὰ
ἐκοψε καὶ ἀλλὰ τὰ σαλαπάτῃς, σὰν ἄγριο γούρουνον καὶ
ὕστερις ἔφυγε χωρὶς κανέναν νὰ τὸν νοιώσῃ.

ΣΤ'. Κι' ὁ Λάμης τὴν ἄλλην μέραν μπαίνοντας
στὸ περιβόλι, λογάριζε νὰ τὰ ποτίσῃ ἀπὸ τὴν πηγὴν.
Μὰ ἅμα εἶδε ὅλο τὸ μέρος ρημαγμένον σὰ νὰ τὰ εἶχε
κάμει αὐτὰ ὀχτὺς κουρέας, ξέσκισε ἀμέσως τὰ ρού-
χά του καὶ μὲ φωνὴ δυνατὴ ἔκραξε τοὺς θεοὺς ὡς ποῦ

καὶ ἡ Μυρτάλη, ἀφίροντας ὅτι κρατοῦσε στὰ χεῖρά της,
ἔτρεξε ἔξω, καὶ ὁ Δάφνης, βρίνοντας μπροστὰ τὰ γί-
δια, γύρισε πίσω καὶ ὅταν τὰ εἶδαν φώναζαν καὶ φου-
νάζοντας ἐκλαίγαν καὶ λυγνόντουσαν ὅλοι γιὰ τὰ λου-
λούδια, μὰ ἀπὸ τὸ φόβον τοῦ ἀφέντη ἐκλαίγαν θά-
κλαιγε ὅμως καὶ ὁποῖος ξένος τύχαινε νὰ βρεθῇ ἐκεῖ.
Γιατὶ εἶχε ρημαχτεῖ ὅλος ὁ τόπος καὶ ὅλη ἡ ἄλλη γῆ
ἦσαν σὰ λῶσπῃ. Κι' ἂν κανένα ἀπὸ τὰ λουλούδια
ἔφυγε τὸ χαλασμένον, ἀνθίζε καὶ ἔλαμπε καὶ ἦσαν ἀκόμη
ὁμορφὸ καὶ χαμόν πεσμένον. Πετοῦσαν ἀπὸ πάντου τους
καὶ μέλισσαι καὶ μιὰ κοντὰ στὴν ἄλλην, ἀδιάκοπα βουή-
ζοντας σὰ νὰ κλαίγαν καὶ αὐτὲς.

Ζ'. Κι' ὁ Λάμης ἀπὸ τὴν σαστισμὰν του καὶ
τοῦτα ἔλεγε:

—Ὡμίε ἡ τριανταφυλλία, πῶς εἶναι τσακισμένη!
πῶ, πῶ τὰ γιούλια πῶς εἶναι πατημένα! Ὡς οἱ λαλῆδες
καὶ τὰ μανούσια, ποῦ τὰ ξεριζώσας κάποιοι κακὸς ἄν-
θρωπος! θάρθει ἡ ἀνοιξὴ καὶ αὐτὰ δὲ θ' ἀνθίσουν. θὰ
ξαναγυρίσῃ τὸ καλοκαίρι καὶ αὐτὰ δὲ θὰ λουλούδισουν.
τὸ χυνόπυρον, μὰ αὐτὰ κανένα δὲ θὰ στεφανώσουν μὴτ'
ἐσὺ ἀφέντη Διδόνει δὲ λυπηθήκης τὰ κακόμοιρ' αὐτὰ
λουλούδια, ποῦ καθίσουν σιμά τους καὶ τὰ βλάπτει, καὶ
ποῦ μ' αὐτὰ σὲ στεφανώσας πολλὰς φορὰς πῶς θὰ δει-
ξῶ τώρα τὸ περιβόλι στ' ἀφεντικόν; καὶ ποῖος θὰ γίνῃ
ἐκεῖνος ἅμα τὰ ἰδεῖ; θὰ κρεμάσῃ γέρον ἄνθρωπον ἀπὸ

καμὶὰ φτελιά, σὰν τὸ Μαρσὺα μὰ ἴσως καὶ τὸ Δάφνη
σάματις νὰ τὰ χουν κάμει αὐτὰ τὰ γίδια του.

Καὶ μὲ τὰ λόγια τοῦτα ἔχουναν πρὸς ζεστὰ δάκρυα
καὶ ἐκλαίγαν ὅχι τὰ λουλούδια πιά, παρὰ τὰ κομμάτια τους
ἐκλαίγει καὶ ἡ Χλόη τὸ Δάφνη πῶς θὰ κρεμαστῇ, καὶ
παρκαλοῦσε νὰ μὴν ἔρθῃ πιά τ' ἀφεντικόν τους καὶ
περνοῦσε μέρες πικραμένες, σὰ νὰ βλεπτοῦ τὸ Δάφνη ἀπὸ
τώρα νὰ τὸν χτυποῦν μὲ τὸ καμτσίκι.

Ἡ. Κι' ὅταν πιά ἄρχιζε νὰ νυχτάνει ὁ Εὐδρόμος
τοὺς ἔφερνε εἰδήσιν, ὅτι ὁ γέρον ἀφέντης τους θὰ φτάσει
ὕστερις ἀπὸ τρεῖς μέρες τὸ παιδί του ὅμως θάρθει αὖ-
ριο. Σκέφτονταν λοιπὸν τὰ ὅσα εἶχαν γίνῃ καὶ τὰ ἔλε-
γαν καὶ στὸν Εὐδρόμον. Κι' αὐτοὺς ὄντας καλαβελήτης
τοῦ Δάφνη συμβούλευε νὰ φανερώσουν τὰ γενομένα πρῶ-
τον στὸν ἀφέντην, καὶ τοὺς ἔδινε τὸ λόγο του πῶς
θὰ τοὺς βοηθήσῃ καὶ αὐτοὺς γιὰ τὸν σιμωμάριον, εἰπε-
ρὶ εἶχαν φάει ἕνα γάλα. Κι' ὅταν ξημέρωσε ἔτσι
ἐκάμαν. Ἦρθεν ὁ Ἀστὺλος καθάλα καὶ ὁ παρὰ σιτόν
του, καὶ αὐτοὺς καθάλα. Ἐκεῖνος μὲ τις ἔβγανε γένεια,
καὶ ὁ Γνάθωνας (γιατὶ ἔτσι τὸν ἔλεγαν) ζουρίζονταν ἀ-
πὸ πολὺν καιρὸν. Καὶ τότες ὁ Λάμης μὰ μὲ τὴν
Μυρτάλη καὶ τὸ Δάφνη, πέφτοντας μπρὸς τὰ πόδια
του, παρκαλοῦσαν νὰ λυπηθῇ γέρον κακομοῖρῃ καὶ ἀπ'
τὸ θυμὸν τοῦ πατέρου του νὰ τὸν γλυτώσῃ, γιὰτὶ κα-
θόλου δὲν ἔφταιγε. (ἀκολουθεῖ)